

[Iver Poulsen.]

den kommende samling. Nej, tonerne var anderledes, de var milde. Ikke alene indbød statsministeren til det samarbejde, som regeringen arrogant afviste, da talen var om samarbejde om helhedsløsning og jordlove. Statsministeren erklærede endog, at regeringen ville opgive den restriktionspolitik på bygge- og boligområdet, som regeringen hårdnakket hidtil har holdt fast ved. Det viser, at regeringen trods alt har lært en hel del af folkeafstemningen og også har lært det, at vælgerflertallet ikke ønsker statens indgreb i flere forhold end højst nødvendigt og heller ikke i boligbyggeriet og boliglovgivningen.

Angående den verdenspolitiske situation deler vi naturligvis alle regeringens glæde over atommagternes aftale om stop for atomsprængningsforsøg, og vi er glade for, at statsministeren så stærkt understregede aftalens begrænsede omfang og advarede imod at overvurdere aftalen som noget epokegørende for den militære afspænding i øst og vest. For det er den jo slet ikke. Sprængningsforsøg og anden atomforskning kan stadig foretages og vil stadig blive foretaget, så længe stormagterne ikke får løst de væsentligste storpolitiske problemer. Aftalen er således ikke et resultat af alle folkeslagenes ønske om nedrustning og fred, men snarere et resultat af det stadig stigende og stærkere fremførte krav fra alle folkeslag om at blive fri for at få atmosfæren forurennet af farligt radioaktivt stof. Derfor er det glædeligt, at regeringen og navnlig dens radikale islet ikke er forfaldet til den opfattelse, at aftalen er et udtryk for en afspænding, som kunne berettige til en svækkelse af vore egne fredsbevarende sikkerhedsforanstaltninger inden for NATO-fællesskabet.

Danmarks grundfæstede tilslutning til FN skal vi naturligvis på ingen måde anfægte, tværtimod, men vi lægger meget stor vægt på, at de to hovedelementer: vor tilslutning til Atlantpagten og vort medlemskab af FN, er ligeberettigede faktorer i vor udenrigspolitik. Vi støtter meget gerne danske bestræbelser for at gøre FN så stærk og så velegnet som muligt som fredsbevarende faktor, naturligvis også når det gælder FN-organisationens finansielle problemer, og vi kan kun være tilfredse med, at Danmark

hidtil har fået anerkendelse for så rigeligt at have opfyldt sine forpligtelser inden for dette fællesskab. Vi støtter gerne tanken om en frivillig nordisk beredskabsstyrke, men jeg vil gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om beslutningen om, at oprettelse af disse beredskabsstyrker skal vente, indtil de nuværende nordiske FN-styrker er afviklet, er ensbetydende med, at oprettelsen af FN-styrkerne ikke vil påføre Danmark yderligere udgifter til FN. FNs generalsekretær har jo udtalt sin tilfredshed med planerne om disse nordiske FN-styrker, men samtidig understregede generalsekretæren, at styrkernes oprettelse må ske uden udgift for FN.

Endvidere vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om der stadig mellem FN-nationerne er lande, som ikke deltager i omkostningerne ved at løse de opgaver, som FN har fundet det formålstjenligt at gå i gang med som tjenende fredens bevarelse. For hvis det er tilfældet, er denne manglende enighed et alvorligt svaghedstegn og et udtryk for en svaghed, som i længden ikke kan udbedres ved øgede tilskud fra Danmark, og så kunne vore penge nok finde en bedre anvendelse inden for det andet hovedelement i vor udenrigspolitik, nemlig inden for NATO-fællesskabet.

Regeringen vil stille forslag om udvidelse af den tekniske bistand til udviklingslandene, og her vil vi gerne bede regeringen om ikke blot at være opmærksom på disse landes afsætningsmuligheder og handel med råvarer til nydelse og videre forarbejdning i de såkaldt rige lande, men også være opmærksom på at støtte u-landenes forhåbentlig stadig stigende evne til levering af og handel med færdigvarer. For meningen med den tekniske bistand må vel nok være at ophjælpe disse landes produktion og omsætning, så de efterhånden om nogle generationer kan klare sig selv uden hjælp udefra som ligestillede med de nuværende såkaldt rige lande.

Naturligvis ser vi med sympati på ethvert dansk initiativ, som tager sigte på at neutralisere eller ophæve den meget utiltalende apartheidpolitik i Sydafrika. Vor selvfølgelig respekt for mennesket og for menneskeværdigheden må naturligvis ikke standse ved Skelbækken, lige så lidt som